

MĚSÍČNÍK UNIČOVSKÉ, RENOTSKÉ A MEDLOVSKÉ FARNOSTI

Březen 2015 Ročník 11 Číslo 3

Myšlenky na měsíc březen

RANIERO CANTALAMESSA

OSM KROKŮ KE ŠTĚSTÍ

- Ježíšova blahoslavenství

Vydalo Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 2011

1. Zázraky se dějí i dnes, před našima očima. Jde jenom o to, abychom předem neodmítali, že jsou možné.
2. Pláč a zármutek jsou prohlášeny za blažené i proto, že člověka činí dospělejšími, hlubšími, pravdivějšími, chápavějšími vůči utrpení druhých. Jedním slovem – lidštějšími.
3. Nejkrásnější slzy jsou ty, které nám vstoupí do očí, když na základě osvětlení Ducha svatého zakoušíme a vidíme, jak je Hospodin dobrý.
4. Když miluješ, pak ať napomínáš, nebo ne, bude to pořád láska. Láska nedělá bližnímu nic zlého.
5. Tiší získávají důvěru, přitahují duše.
6. Smích a slavnost se stávají znakem sobectví tehdy, nejsou-li projevem oddechu a přerušení námahy, ale stávají se modlou, čímśi, co je požadováno samo o sobě jako právo a jako setrvalý životní stav, dokonce i na účet utrpení někoho jiného.
7. Zdvořilý člověk za sebou nechává stopy sympatie a obdivu všude, kudy prochází.
8. Z kořene, jímž je láska, se podobně jako u dobrého stromu nemůže urodit špatné ovoce.
9. Matka Tereza z Kalkaty, která poznala tolik chudoby a ubohosti, bez ustání opakovala, že nejhorší chudobou trpí ten, kdo si myslí, že se obejde bez Boha.
10. Člověk může plakat bolestí, ale i poňnutím a radostí.
11. Mírný jazyk je stromem života.
12. První věc, kterou je třeba udělat ve vztahu k chudým, spočívá v tom, že překonáme lhostejnost a necháme se pronikat spásnosným neklidem kvůli strašlivé nouzi, která je na tomto světě.
13. Kristus na kříži zjevuje, že právě vítězství nespočívá v obětování druhých, nýbrž v obětování sebe.
14. V rodinách by se žilo mnohem lépe, kdyby tam poněkud více panovala právě zdvořilost v oblasti gest, slov a především v oblasti naladění vlastního srdce.

15. Tam, kde lidé žijí v milosrdenství a vzájemném odpuštění, podle slov žalmu – uděluje Hospodin požehnání, život navěky.
16. Mučedník svatý Ignác Antiochijský radil křesťanům své doby, aby vůči vnějšímu světu zaujali následující postoj, který je stále aktuální: „Na jejich hněv odpovídejte mírností, na jejich pýchu pokorou.“
17. Vlídňá odpověď odvrací rozhořčení, kdežto slovo, které ubližuje, popouzí k hněvu.
18. Buďte jemní, jak jen můžete. Mějte na paměti, že více much se chytí na kapku medu než na sud octa.
19. Tváří v tvář blahoslavenstvím nejsme voláni pouze k jejich napodobování, nýbrž také k tomu, abychom si je osvojovali.
20. Milost vždy přichází jako první a zároveň z toho pro nás vyplývá určitá povinnost: Pán odpustil vám, proto odpouštějte i vy.
21. Bohatý požívačnick a všichni ostatní boháči, o nichž Ježíš hovoří v evangeliu, nejsou odsuzováni na základě prostého faktu, že jsou movití, nýbrž na základě způsobu užívání svého majetku.
22. Máme prokazovat milosrdenství proto, že se nám milosrdenství dostalo, nikoli proto, abychom milosrdenství obdrželi.
23. Není třeba hledět tolik na skutek jako takový, nýbrž spíše na úmysl, s nímž je konán.
24. Trpělivostí se dosáhne všeho.
25. Kdo má Boha, tomu nic nechybí. Bůh sám stačí.
26. Nelze žít harmonicky v rodině i v každém jiném druhu komunity, aniž bychom si navzájem projevovali odpuštění a milosrdenství.
27. Tajemství pokoje spočívá v bezvýhradném oddání se Boží vůli. Toto oddání ale musíme ustavičně obnovovat.
28. Kdo sám sebe omlouvá, toho obviní Bůh; kdo sám sebe obviňuje, toho ospravedlní Bůh.
29. Země by se stala mnohem důstojnějším místem, pokud bychom se naučili trochu více myslet na neštěstí a utrpení ostatních a poněkud méně na naše vlastní nesnáze a kdybychom se místo vlastního sebelitování naučili upřímnému soucítění s bližním.
30. Všechny naše skutky jsou počestné a příjemné přítomnému Bohu, pokud vycházejí z upřímného srdce, tedy z úmyslu zaměřeného k nebi a k lásce.
31. Mír je zároveň dar i úkol.

*Myšlenky byly sestaveny
na Arcibiskupském gymnáziu v Kroměříži
ve spolupráci
s Pastoračním domem Velehrad v Itálii.*

Pastýřský list pro první neděli postní 2015

Drazí bratři a sestry, do doby postní jsme vstoupili s pohledem na Pána Ježíše, který prožil čtyřicet dní na poušti, vítězně zvládal pokušení a pak začal hlásat Boží evangelium: Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obráťte se a věřte evangeliu. (Mk 1,15)

Může nás napadnout: My přece věříme, proto jsme tady. Jak máme uvěřit evangeliu? Co se od nás ještě očekává? Apoštol Jan, učedník, který byl nejnámavější pro Ježíšovu lásku, nám po své zkušenosti říká: Nemilujte svět, ani to, co je ve světě. Jestli někdo miluje svět, není v něm Otcova láska. Vždyť všechno, co je ve světě: žádost těla, žádost očí a honosný způsob života, není z Otce, ale ze světa. (1 Jan 2,15–16).

Jakže, my nemáme milovat svět, když sám Bůh miluje svět? Tentýž Jan přece píše: Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. (Jan 3,16) Ano, Bůh miluje svět, a proto ho chce zachránit. Buduje v něm Boží království, které má jiné myšlení a jinou kulturu než svět propadlý hříchu. On nenutí, jen zve do svého království, ale upozorňuje, že svět pomíjí, že na věky zůstává jen ten, kdo koná to, co chce Bůh (1 Jan 2,17).

Základním zákonem Božího království je láska, která hledá dobro druhého, která se nebojí ani oběti. Ježíš sám ukazuje hodnotu každého člověka, když se narodí jako chudý, když učí, že co uděláme jednomu z nejposlednějších, děláme jemu, když jako mistr umývá svým učedníkům nohy, když blahoslaví chudé a tiché, lačníci a žízňící po spravedlnosti, milosrdné, čistého srdce a tvůrce pokoje, ba i ty, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, či křivě obviňováni a očerňováni od těch, kteří nepřijali kulturu Božího království.

Kdo uvěřil evangeliu, má kulturu odlišnou od světa, který se žene za honosným životem a řídí se jen žádostmi těla. My žijeme ve světě, ale ze světa nejsme, když nás jeho vyvolení ze světa vyprostilo. (srov. Jan 15,19)

Drazí bratři a sestry, postní doba má pro nás být dobou intenzivního učení a procvičování Kristova myšlení a jeho kultury. Nebojme se lišit se od světa a od jeho kultury spějící k zániku, jako to udělal Noe se svou rodinou, když se zachránili uposlechnutím Božího příkazu vstoupit do archy, kterou si měli postavit. Boží království se přiblížilo, my jsme do něj byli přijati už křtem, ale musíme do něho vstupovat denně svým rozhodováním myslet a jednat jako Boží děti.

Připomeňme si, co papež František neúnavně opakuje, že kritiky, klepy, závisti, žárlivosti, rivalita jsou postoje, které nemají právo obývat naše domy. To může být důležité téma pro naše postní snažení. Pro mnohé je největším pokušelem k hříchu internet, který však může být skvělým služebníkem, když se umí dobře užívat, když nezačne člověka ovládat, když mu nekrade příliš mnoho času. K těžkému hříchu mohou vést nemravnosti, i když jsou jen na obrazovce. Hltání špatných zpráv z jakýchkoliv zdrojů a jejich předávání dál může být nejen projevem hříšné zvědavosti, ale i službou nepříteli Božího království, které se buduje hlásáním

radostné zvěsti evangelia. Radost z násilí či hrubá zábava, kdy těší ošklivost a baví zloba, neodpovídají kultuře Božího království. Takovými věcmi je správné pohrdat a říkat si: „K vyšším věcem jsem se narodil.“

Postní doba je nejen vhodným časem pro uvědomění si hříšných pout, zlovyků a chyb, které je třeba odevzdat Božímu milosrdenství ve zpovědi, ale je to i příležitost k procvičování pevné vůle potřebné k vítězství nad pokušeními a k růstu v dobrém, k budování ctnosti.

Katechismus říká, že ctnost je trvalá a pevná dispozice konat dobro (KKC 1733). Získat trvalou a pevnou dispozici není snadné a vyžaduje to soustavnou výchovu i sebevýchovu. Ctnost nestačí propagovat, je třeba ji nacvičit. Nejlepší a nejpůsobivější reklamou ctnosti je sám člověk žijící tuto ctnost přitažlivě. K vybudování ctnosti je důležitá motivace, ale ekonomická nestačí. Je nutné si ctnost oblíbit a probudit v sobě touhu dosáhnout jí.

Zkušení duchovní vůdcové radívali: Když tě trápí slabost, posiluj vůli. Když tě ohrožuje pokušení, utíkej před ním. Když tě spoutává hříšný zlozvyk, bojuj za svou svobodu. Až se zlozvyku zbavíš, procvičuj ctnost, která je jeho opakem.

Bratři a sestry, vezměme letošní postní dobu jako duchovní cvičení. Kdo cvičíte nějaký sport nebo hudbu, víte, že za jednou se nedá nic naučit a o tréningu jen mluvit, to nepomůže, ale vytrvalým cvikem se dá dojít ke skvělým výsledkům. Přeji Vám hodně vytrvalosti v duchovním procvičování, které nemusíte dělat jen sami. Společné snažení třeba v rodině či s přáteli může hodně povzbudit.

Svatý Pavel nám radí: Musíte vytrvat ve víře, opření o pevné základy a nesmíte se nechat odvrátit od naděje, kterou vám přineslo evangelium. (Kol 1,23a) A nezapomeňme, Boží království je blízko! Nadějí každému z Vás vyprošuje Vás

arcibiskup Jan

POSTNÍ DOBA

Není jen časem soužení a diet.

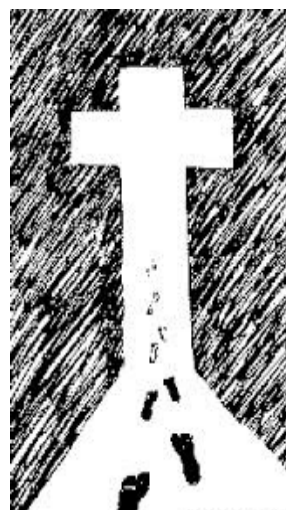
Je to výzva:

Podívej se na svůj život Božím pohledem.

Udělej si čas na svoji duši, na sebe,
co ji škodí a co ti prospívá na cestě do nebe?

Pak teprve se ptej:

Co mám omezit, čeho se vzdát,
komu síly věnovat a více času dát?

Národní eucharistický kongres 2015

Eucharistie a solidarita

**Národní
eucharistický
kongres 2015**

Bratři a sestry!

Vrcholem našeho křesťanského života je setkání se živým Bohem při mši svaté – v Božím slově a v eucharistii, ve které se nám dává za pokrm. Tím, že se sytíme jeho Tělem a Krví, vytváříme společenství; z anonymního davu se stává zcela konkrétní duchovní rodina. Ne nadarmo se říká, že eucharistie je svátostí společenství. A tak si hned v úvodu musím naprosto vážně položit otázku: jak prožívám eucharistii já? Anonymně v koutku svého JÁ, anebo jako chvíli opravdového společenství s Pánem a také spolu s mnoha bratřími a sestrami, kteří jsou u téhož stolu? Jak vypadá moje slavení eucharistie?

V eucharistii se totiž Kristus spojuje nejen se mnou, ale i s tím, kdo žije po mém boku, tedy s mým bližním, takže všichni tvoříme „jedno tělo“, jednotu. Papež Benedikt XVI. v jedné ze svých katechezí kdysi řekl, že bez solidarity s druhými dochází v jistém smyslu ke zneužití eucharistie. Možná nám k lepšímu pochopení pomohou dva příklady.

Ze života svatého Martina de Porres víme, že celé noci prodlával v adoraci před Nejsvětější svátostí. Přes den pak s láskou pečoval o nemocné a nuzné. Právě k nim měl jako mulat (matka byla Afroameričanka, otec Španěl) velmi blízko. Jeho setkání s Pánem, který se na kříži obětoval za každého z nás a který nás Chlebem života spojuje vjedno, se zcela konkrétně proměňovalo na službu trpícím, slabým a opomíjeným. Současnému světu je ještě bližší postava blahoslavené Matky Terezy z Kalkaty. Když měla někde ve světě otevřít nový dům pro umírající, zajímala se nejprve o to, aby tam bylo místo pro svatostánek. Věděla totiž, že jen odtud pramení síla pro tak náročnou službu milosrdné lásky. Ostatně ten, kdo dokáže najít cestu ke Kristu ve svatostánku, najde ji i k lidem umírajícím a strádajícím. A jednou pak uslyší Soudce národů, jak říká: „Měl jsem hlad, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a dali jste mi napít; byl jsem na cestě, a ujali jste se mě, byl jsem nahý, a oblékli jste mě; byl jsem nemocen a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste ke mně“ (Mt 25,35–36).

V souvislosti s blížícím se Národním eucharistickým kongresem je třeba si přiznat, že slavení eucharistie není obřadem, ale událostí, při níž se stáváme Kristovým tělem. Bylo by asi velmi málo dostát „povinnosti“ zúčastnit se nedělní mše bez lásky a solidarity s bližními. Pokud chceme, aby naše křesťanství bylo přesvědčivé a pravdivé, nestačí jen mluvit o tom, jak je důležité chodit pravidelně do kostela a ke svátostem. Svět čeká na naše svědectví. Dovolím si tvrdit, že u některých věřících převažuje spíše individualistický, pietistický přístup k eucharistii, a jen málokoho v danou chvíli napadne, že přistoupení ke svatému přijímání je také výrazem jeho příslušnosti k společenství církve, že je součástí tajemného Kristova Těla, které je tvořeno stejnými lidmi, jako je on sám. Přesto bez váhání oddělujeme Krista-Hlavu od jeho Těla; chtěli bychom komunikovat s Hlavou, ale už nikoli s Tělem. To potom

vede k onomu formálnímu přístupu k eucharistii, a náš život ne vždycky odpovídá tomu, co věříme a vyznáváme.

Podobný problém řešili ostatně už první křesťané. Proto je apoštolové Pavel i Jakub vybízeli ke skutkům plynoucím z víry. Na ně pak navázali někteří církevní otcové. Třeba svatý Ambrož kritizoval boháče, kteří si plnili své náboženské povinnosti chozením do kostela, ale chudé ve svém okolí přehlíželi: „Vy, kteří jste bohatí, slyšíte, co Pán Bůh říká? Jak potom chodíte do kostela, abyste od chudých brali a ne jim dávali?“ (Jan Pavel II., Dies Domini, 71). Svatý Jan Zlatoústý není o nic méně náročný: „Chcete uctít tělo Kristovo? Nepřehlížejte ho, když je nahý. Nevzdávejte mu čest v chrámě v hedvábí jen proto, abyste na něj pak nedbali venku, kde strádá v nahotě a zimě. Ten, který říká ‚Toto je mé tělo‘, je týž kdo říká ‚Viděli jste mě hladového a nedali mi jíst‘ a ‚Cokoli jste učinili nejmenšímu z těchto mých bratří, mě jste učinili‘... K čemu je dobré, když je eucharistický stůl přeplněn zlatými poháry, když on umírá hladu. Začněte tím, že nasytíte jeho hlad, a s tím, co zbude, můžete oltář ozdobit stejně dobře.“

Taky se vám zdá, že se za těch 2000 let jen málo změnilo? Přitom eucharistie je školou lásky a solidarity. Ten, kdo se žije Kristovým Tělem, nemůže zůstat lhotejný vůči těm, kterým se nedostává každodenního chleba. Církev se nejen modlí: „Chléb náš vezdejší dej nám dnes“, ale podle Ježíšova příkladu se snaží všemi možnými způsoby rozmnožovat oněch pět chlebů a dvě ryby prostřednictvím různých iniciativ – ať na úrovni farností či diecézí.

Myslím, že rozjímat o eucharistii a solidaritě je zároveň výzvou růst v konkrétní pozornosti vůči našim bližním. Zajisté můžeme říct, že když Panna Maria po andělově zvěstování počala ve svém lůně Ježíše, byla po dobu devíti měsíců živým svatostánkem. Kristus, Bůh, doslova naplnil její život. A plná milosti, plná Boha, jde na návštěvu k Alžbětě – jistě proto, aby posloužila, aby se podělila o radost z Ježíše, který byl v ní. Něco podobného zakouší každý z nás ve svatém přijímání. Jsme plni Boha, jsme také živým svatostánkem. Kam se však poděla radost z naší víry? Kam „vyrchala“ ta Boží milost, když přece sám Bůh se stal „pšeničným zrnem“, aby byl zaset do naší země, do brázdy našich dějin, našich životů? Kde je úroda, na kterou nebeský Hospodář tolik čeká? Prosme o milost, aby nám eucharistie byla vždy podnětem ke každodennímu následování Pána, aby proměňovala naše srdce a učila nás dělit se se svými bližními o to, co máme a co jsme. Amen.

Srdečné blahopřání

Srdečně blahopřejeme všem farníkům,

kteří v březnu oslaví svůj svátek a narozeniny.

*Přejeme veškeré Boží požehnání, hojnost pokoje a radosti,
pevné zdraví a sílu.*

*Mše svatá za všechny březnové oslavence bude sloužena
v neděli 15. března 2015 v 8.00 hod.
ve farním kostele v Uničově.*

Diecézní eucharistický kongres v Olomouci a naše příprava na něj

Jak jinak bychom měli oslavit Rok Eucharistie než eucharistickým kongresem. Eucharistický kongres by ovšem neměl být pouze nějakou jednorázovou akcí, ale naopak by mu měla předcházet dlouhodobá příprava ve farnostech.

V hodinách náboženství to znamená, že učíme děti živému vztahu s Ježíšem, učíme je „adorovat“ úměrně k jejich věku. My dospělí máme možnost více svého času věnovat adoraci v kostelích před Nejsvětější svátostí, k dispozici jsou různé materiály, které nám mohou pomoci jít po této cestě. Jednou z cest k naplnění eucharistického kongresu je praxe pobožnosti „prvních devíti pátků“. Rovněž Slavnost Božího Těla je projevem naší úcty k Eucharistii.

Eucharistický kongres by měl být podnětem pro obnovení a prohloubení vztahu nás dospělých s Ježíšem. Tento vztah se mnohdy stává vztahem přetrvávajícím ze setrvačnosti, ze zvyku, z naučeného stereotypu způsobu modlitby. V každém z nás se ale určitě občas probouzí touha po intenzivnějším vztahu lásky k Pánu. A právě teď v roce Eucharistického kongresu máme příležitost tento svůj osobní vztah k Ježíši Kristu obnovit.

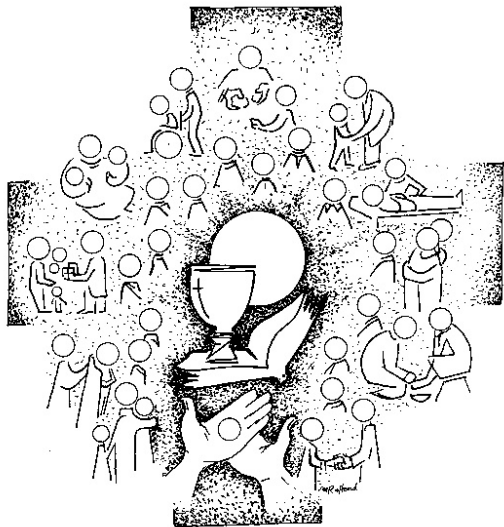
Národní eucharistický kongres proběhne ve dnech 15. - 17. října 2015 v Brně. Tomuto setkání bude předcházet Diecézní eucharistický kongres v Olomouci 15. - 16. května 2015. Pátek 15. května 2015 bude patřit především dětem, které navštěvují náboženství. S dětmi se do Olomouce vydají nejen kněží, katecheté, ale také ochotní rodiče, které na tomto místě prosím právě o pomoc při doprovodu dětí. Děti si zde prožijí nejen mši svatou, ale bude pro ně připraven také program (např. divadlo Víti Marčíka, sportovní aktivity). Důraz bude kladen na odpolední adoraci, přizpůsobenou věku dětí. Rodiče dostanou prostřednictvím svých dětí list pro souhlas s účastí na Diecézním eucharistickém kongresu, který se společně odevzdá řediteli školy.

Ještě v pátek večer přivítá Olomouc mladé a ti budou mít možnost adorovat a chválit Boha až do 23. hodiny noční.

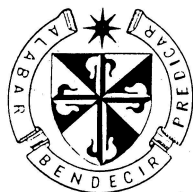
V sobotu 16. května 2015 nás čeká hlavní program Diecézního eucharistického kongresu v pěti kostelích v centru města Olomouce, po obědě rovněž adorace v jednotlivých kostelích a na závěr bude v 15.00 hod. slavena mše svatá v olomoucké katedrále.

Přesný program bude včas uveřejněn v tomto farním časopisu a bude také k dispozici na nástěnkách ve farních kostelích.

(ss)

Rok zasvěceného života

Řád bratří kazatelů - dominikáni

Řád bratří kazatelů (Ordo (Fratrum) Praedicatorum, odtud zkratka O.P. nebo OP uváděná za jménem; dominikáni) je katolický řeholní řád.

Řád bratří kazatelů jako žebravý založil v roce 1215 na základě Augustinovy řehole španělský kněz Domingo de Guzmán – sv. Dominik. Již roku 1216 se mu dostalo schválení od papeže Honorio III. Původním posláním dominikánů bylo kázat, obracet na pravou víru a zpovídat věřící, a působit tak proti šíření herezí, především katarského učení v jižní Francii. Řád neměl vlastnit žádný majetek a jeho členové nebyli vázáni na konkrétní klášter. Měli žít v chudobě pouze z almužen po způsobu heretických kazatelů, aby se tak více přiblížili lidu a mohli přimět zbloudilé sektáře k návratu do lůna katolické církve. Dominikánské konventy byly zakládány pouze ve městech, nejčastěji u hradeb. Od počátku měl řád velkou podporu papežů, což mu zejména ve 14. – 16. století zajistilo rozvoj a popularitu. Sv. Dominik dbal o to, aby se jeho druhům dostalo nejprve dobrého teologického vzdělání, a proto je posílal na významné univerzity do Paříže, Boloně nebo Oxfordu. Vznikala také řádová studia, často spojovaná s univerzitami. Vzdělání jim mělo pomoci odhalit a účinně potírat kacířství. Celoživotní studium se pro dominikány stalo formou askeze, fyzická práce se nepožadovala. Kazatelská povinnost vtiskla řádu intelektuální rysy. Mezi nejznámější dominikány patřili významní středověcí učenci Albertus Magnus a Tomáš Akvinský. Učení Tomáše Akvinského – tomismus – se roku 1342 stalo doktrínou řádu a později celé římskokatolické církve. V době Tomáše Akvinského bylo vzdělání u dominikánů považováno za prestižní záležitost. Ve školách tohoto řádu se totiž vyučovalo pouze běžným předmětům, ale k učební náplni patřila také střelba z kuše či luky, šerm a boj. Byla zde tedy očividná snaha skloubit vzdělání ducha i těla.

Řád dominikánů má v církvi autonomní postavení a vymyká se organizaci diecézního kléru. Má vlastní představené v jednotlivých provinciích. Kněží dominikáni jsou spolupracovníci biskupů, ne jejich podřízení.

Řád je řízen generálním představeným - magistrem, který pohlédá přímo papeži. Je volen generální kapitulou. Magistr řádu sídlí v Římě, odkud spravuje celý řád. Jemu slibují bratři při slibech poslušnost. Představení provincií (provinciálové) i řeholních domů (převorové) jsou voleni všemi bratry s volebním hlasem (vokály) na určité funkční období. Ve svém jednání a rozhodování jsou zároveň omezovali radou. Tím je zajištěna demokratická struktura řádu.

Řeholní roucho (hábit) bratra viditelně odlišuje od světa, je symbolem jeho zasvěcení a znamením příslušnosti k řádu. Skládá se z bílé tuniky, přepásané koženým řemenem, na kterém je zavěšen patnáctidesátkový růženec, škapulíře, límce s kapucí a černého pláště s kapucí (kapa). Jde o původní oděv kanovníků z Osmy, k nimž sv. Dominik v začátcích svého kněžského působení náležel. Škapulíř je posvěcený pruh látky, sahající vpředu i vzadu pod kolena a je symbolem zasvěcení řádu Panně Marii.

Dominikáni v naší zemi se věnují rozmanité škále činností: vyučují na vysokých školách, spravují farnosti, pečují o mládež, publikují a vydávají vlastní periodika a knihy, věnují se evangelizaci v nejrůznějších podobách.

Svatý měsíce

Svatý Jan z Boha

Narodil se roku 1495 v Montemor-o-Novo, v Portugalsku. Jeho otec byl chudý řemeslník Ondřej Ciudad, matka Terezie ho vedla ke zbožnosti. V osmi letech se u nich zastavil a přenocoval nějaký španělský poutník, který uměl poutavě vyprávět o svých cestách a líčil krásy Madridu, až z toho Jan byl jak očarovaný. Utekł proto za poutníkem do světa, který byl ve skutečnosti poněkud tvrdší. Když ho poutník opustil, ujal se ho v Oropese, ve Španělsku, jeden správce hraběcího majetku, nejen jej využil za pasáčka, ale staral se i o jeho vzdělání a všechny potřeby.

Janova matka byla ze ztráty syna velmi nešťastná, onemocněla a brzy zemřela. Otec pak odešel do františkánského kláštera v Lisaboně a také tam poměrně brzy zemřel.

Dobrodinec Jana později zaměstnával jako pastýře dobytka i dělníka na poli. Nakonec mu nabídl svou dceru za ženu, ale Jan odmítl a raději vstoupil do armády. Štěstí mu tam ale nepřálo, tak se znovu vrátil do Oropese, kde pracoval snad až do 37 let. Pak se znovu přihlásil do vojska císaře Karla V., aby bojoval proti Turkům v Uhrách. V té době odmítal náboženství. Po rozpuštění oddílu se vrátil na Pyrenejský poloostrov a dozvěděl se o otci. To mělo vliv, že znovu vážně uvažoval o náboženství. Začal pracovat jako pomocný dělník při budování pevnosti Ceuty. Po našetření nějakých peněz začal obchodovat s knihami, zprvu jako potulný prodáváč a pak se stal knihkupcem v Granadě.

Od 40ti let by rád začal něco dělat pro šíření víry, ale neměl žádný životní plán. Až po dalších dvou až třech letech, kdy vyslechl kázání Jana z Avily, prožil hlubokou vnitřní proměnu. První reakcí byly veřejné projevy jeho neobyčejně velké lítosti nad svými hříchy. Viděl je jako strašné zlo a silně toužil po Božím milosrdenství. Pro záchvat kajícího ho zavřeli jako pomateného mezi psychicky narušené. Tam poznal velmi tvrdé podmínky tzv. nemocničního zařízení, ale také ho tam navštívil Jan z Avily a usměrnil jeho touhu po pokání radou, aby své tělesné i duševní síly dal do služeb těch, kteří velmi potřebují pomoci. Jan jej poslechl a nabył vnitřního míru potřebného ke službě chudým nemocným.

Zubožené nemocné začal shromažďovat v domě, který získal od jednoho šlechtice za pomoci arcibiskupa a v němž upravil 47 lůžek. S láskou pečoval o své nemocné, ošetřoval je, sháněl jim léky a vedl je k trpělivosti i k Bohu. Žil jen pro Boha a potřeby bližních. Pro své pacienty chodíval žebrať s pytle, košíkem či hrncem a s prosbou: "Čiňte dobro pro Boha!" Od mnohých snášel i posměch. Chodíval také na dřevo.

V roce 1547 se mu v Granadě podařilo vybudovat větší nemocnici s léčebnou péčí, která byla průkopnickým dílem. Pozvolna se od předchozího roku utvářelo i společenství, které mělo žít a pracovat podle Janových ideálů a později se z něj stal

řád milosrdných bratrů. Jan měl od arcibiskupa oděv, který byl znakem zasvěcené osoby a jméno Jan z Boha. V roce 1548 svou činnost Jan rozšířil založením další nemocnice v Toledu.

V následujícím roce, za požáru cizí nemocnice, kdy se do ní již nikdo nechtěl odvážit vkročit, pilně sám vynášel nemocné a zachraňoval i nějaké potřebné materiály. Šlo-li o zachraňování nemocných, nedělal nikdy rozdíly. Jeho pomoc pocítily i opuštěné děti, studenti bez prostředků, dělníci bez práce, ženy vystavené vydírání a mravní zkáze.

Ve službě druhým vydal svůj život. Při záplavách se vrhl do studených vln, aby zachránil tonoucího. Následkem toho onemocněl a pak kleče s křížem přitisknutým na prsou a se slovy: "Ježíši, do Tvých rukou poroučím svoji duši," skončil. Bylo mu 55 let.

Po jeho smrti velmi vzrostl počet jeho duchovních synů nejen ve Španělsku a papež Pius V. je potvrdil r. 1571 jako kongregaci, a Sixtus V., v roce 1586 jako řeholní společnost s pravidly řehole podle sv. Augustina. Jan z Boha, zasluhující si zařazení mezi velké sociální světce, byl svatořečen v roce 1690 Alexandrem VIII. a r. 1930 Piem XI. prohlášen za patrona všech nemocnic, tedy nemocných a nemocničního personálu.

Centrum pro rodinu děkanátu Šternberk pořádá...

Uničov:

- v pondělí 9. 3. 2015 se uskuteční na faře v Uničově po večerní mši svaté **setkání seniorů na téma: Kdo zpívá, dvakrát se modlí**
- 1. a 3. středu v měsíci – tedy 4. a 18. 3. 2015 **budou mít** na faře v Uničově **setkání maminky s dětmi** v době od 10.00 do 11.30 hod.
- každé pondělí (kromě 2. 3. 2015) bude probíhat vždy v době od 15.30 do 17.00 hod. **rukodělný kroužek dětí a maminek** na faře v Uničově
- v úterý 10. a 24. 3. 2015 vždy od 19.00 hod. jsou na faře v Uničově **Modlitby otců**

Medlov:

- v úterý 3. 3. 2015 se uskuteční v 19.30 hod. na faře v Medlově **Modlitby matek – skupinka 1**
- ve středu 4. a 18. 3. 2015 **proběhne setkání maminek s dětmi** na faře v Medlově vždy od 9.30 do 11.00 hod.
- ve středu 11. a 25. 3. 2015 se na faře v Medlově uskuteční **setkání seniorů na téma: Kdo zpívá, dvakrát se modlí a Modlitby matek - skupinka 2** v době od 9.30 do 11.00 hod.
- v pátek 6. a 13. 3. 2015 v době od 16.30 budou na faře v Medlově poslední dvě **setkání kurzu pletení z pedigu**

Co nás čeká v měsíci březnu???

- **1. 3.** – neděle – 18.00 hod. – Uničov – Modlitba chval
- **1. 3., 8. 3., 15. 3., 22. 3. a 29. 3.** - Medlov – 9.00 hod. – pobožnost křížové cesty
- Uničov – 14.00 hod. – pobožnost křížové cesty
- postní promluva /**1. 3., 8. 3., 15. 3. a 22. 3.**/
- **5. 3., 12. 3. a 26. 3.** – čtvrtek – 18.00 hod. – Renoty – pobožnost křížové cesty
- **4. 3., 11. 3. a 18. 3.**– středa – 14.00 hod. – Uničov – příprava dětí
na 1. sv. přijímání
- **5. 3., 12. 3. a 26. 3.** – čtvrtek – 14.00 hod. – Medlov – příprava dětí
na 1. sv. přijímání
- **4. 3.** – středa - 16.30 hod. – mše sv. v DPS Medlov
- **5. 3.** – čtvrtek – 9.00 hod. – Uničov - návštěva nemocných
- **5. 3.** – čtvrtek - Renoty - návštěva nemocných
- **6. 3.** – pátek - 9.00 hod. – Medlov - návštěva nemocných
- **6. 3., 13. 3. a 20. 3.** – pátek – 19.00 hod. - Uničov - příprava biřmovanců
- **6. 3., 13. 3., 20. 3. a 27. 3.** – pátek - 20.00 hod. – Uničov - adorace pro mladé
- **6. 3. a 20. 3.** – pátek - 20.00 hod. - Uničov – společenství mladých
- **14. 3.** – sobota – 8.00hod. - Medlov – ministrantská schůzka
- **15. 3.** – neděle - Uničov - mše svatá za všechny oslavence v měsíci březnu
- Medlov – mše svatá zvláště pro rodiny s dětmi
- uvedení členů do pastorační a ekonomické rady farnosti – Uničov, Medlov a Renoty
- sbírka v Uničově na opravu varhan a v Medlově a Renotech na potřeby farnosti
- **16. 3.** – pondělí – Uničov - po mši svaté „Katechismus pro dospělé aneb vzdělávání se ve víře“ – téma – „Liturgie“
- **19. 3.** – čtvrtek – slavnost sv. Josefa – 15.30 hod. – Medlov
- 17.00 hod. – Uničov
- 18.30 hod. - Renoty
- **21. 3.** – sobota – 8.00 hod. - Uničov – ministrantská schůzka
- **25. 3.** – středa – slavnost Zvěstování Páně - 15.30 hod. – Medlov
- 17.00 hod. – Uničov
- 18.30 hod. - Renoty
- **27. 3.** – pátek – 15.30 hod. - Uničov - Misijní klubko, schůlička a mše svatá pro rodiny s dětmi
- **28. 3.** – sobota – Prostějov – Arcidiecézní setkání mládeže
- **29. 3.** – Květná neděle – při mších svatých žehnání jívových ratolestí

Pro děti

PROČ SE MÁME POSTIT?

Pán Ježíš odešel na poušť a čtyřicet dnů se tam postil a modlil. Jak máme následovat jeho příklad? Každý přece musíme plnit své povinnosti a nemůžeme nikam odcházet! Čtyřicet dnů postu nám však dává příležitost, abychom se osvobodili od toho, na čem jsme někdy příliš závislí: televize, hry, počítač, sladkosti... Pak budeme otevřenější pro Boha a pro druhé lidi.

K čemu je tedy dobrý půst? Odpověď zjistíš, když začneš u šipky a zapíšeš vždy každé třetí písmeno. Kameny „obejdí“ třikrát dokola.

Jednoměsíčník POKOJ VÁM! vydává Římskokatolická farnost Uničov. Neprodejné!
Určeno pro vnitřní potřebu farnosti. Příspěvky posílat do 20. dne měsíce psanou formou,
elektronickou poštou. Nevyžádané příspěvky se nevracejí.
Redakční rada: P. Mgr. Svatopluk Pavlica, farář; Ing. Soňa Šlosarová; Ludmila Hájková
Římskokatolická farnost Uničov, Kostelní nám. 153, 783 91 Uničov, tel. 585 054 500
E-mail: faunicov@ado.cz, www.farnostunicov.cz